

AQUA FORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :
CADA
QUINZE
: DIES :

10 CÈNTIMS

EL BRINDIS D'UN CONSERVADOR

Companys: Avui aixequem la copa en honor del nostre *ilustre* Jefe amb aquell sacrifici, amb aquell entusiasme com l'aixecarem en aquells dies que la vara d'arcalde penjava per un fil i que tots anavem al darrera. (Molt bé, molt bé)

UNES PARAULES DEN POUS I PAGÉS

avençant prop del públic (en prou feines arribaria a

una quinta part d'entrada) que picava xardorosament, en Pous, fet el silenci, digué serenament:

«Agraeixo de tot cor aquets aplaudiments de les persones aquí congregades, mes tinc el sentiment de veurem obligat a dirvos un adeu! per a no tornar més..»

I aixó vos ho dic amb angosa, vos ho dic perque aquí no hi han les persones que hi haurien d'haber, perque hi manquen aquets senyors que estimen molt a Catalunya, que parlen molt de Catalunya i que vos demanen sacrificis per a Catalunya.

I jo queestic cregut que no solzament l'estimar a Catalunya es demostra dient-ho un i altre dia desde les Corporacions oficials, jo que crec es un deber protegir, dic malament protegir, sino sapiguer i fruir de les obres dels artistes de la terra, no puc més que tirarlos hi en cara i dir-los hi que no l'estimen a Catalunya.»

Aquestes senzilles paraules foren interrompudes moltes vegades amb crits de *es aixó, molt bé, molt bé*, que surtien de l'ànima, que volien dir el mal que la conducta dels catalanistes havia fet en l'ànim d'aquella joventud patriòtica...

* * *

Aquestes paraules dites per en Pous, per un home que ha donat tota la seva voluntat, tot el seu saber, que ha treballat constantment i que fins ha sofert presó en l'uita per la seva Catalunya, son realment desconsoladores.

Al dir-les, en Pous, li traspuava a fòra l'amargor d'un desengany, les deia no concretant amb Girona sola, sino pensant amb arreu de Catalunya; les deia com qui pressent el decandiment d'un poble, les deia surtint-li de l'ànima, pensant que aquella Patria somniada, aquella terra que'estimava als seus homes, que oferia homenatges grandiosos, s'havia desviat de camí i perduda per culpa de qui sigui, no tornaria a trovar la dressera austera de la seva redempció.

En Pous en aquells moments, encara que pessimista, ens parlava de l'actualitat viventa, ens deia les coses tal com son i les deia fredes, amargues, tristes... però verídiques.

Algú dirá que en moments d'eixa *desbandada*, de plena descomposició lo que convé son optimismes. Nosaltres i amb nosaltres segurament en Pous, no podem enganyar, ni enganyarnos a nosaltres mateixos, ja que d'aquesta manera aniriam de dret al enfonzament de la Patria.

Els mals que pateixen els pobles s'han de dir: els pessimismes s'ha de tenir el valor moral d'afrontar-los; el pessimisme a voltes pot esser escola de mestres; pot entrar tant al cor dels homes, pot interessar tant als patriotes passius, que aquests amarats i avergonyits de les desventures del seu poble, ells que l'estimen, es faci el miracle de surtir a la *taleia* i aixís en una empenta decissiva fer renaixer esplendorosos dies de gloria, en els queals els nostres poetes amb la amorositat dels seus cants, amb tot el suau i dolç lirisme dels seus versos, cantessin a la Patria estimada completament redimida i santa...

I es per aixó que també el pessimisme algunes voltes pot abrandarse com a arma decissiva.

* * *

La conducta dels catalanistes gironins no anant al Teatre es lamentable, censurable.

Els que ara com qui ha tret una rifa, estan contents amb les mancomunitats; ells que demanen sempre confiança en nostres diputats; ells que no passa dia parlen i fins criden *Visca Catalunya!* que dirán si un quansevol senyor els pregunta en nom de quina conducta parlen?

Els catalanistes gironins es troven avui per avui amb una qüestió, amb un incident grollerament duta des de l'Ajuntament.

Qui no'ls diu que aprofitant les paraules den Pous, dins l'Ajuntament mateix no s'els faci record de que no han cooperat ni protegit el Teatre d'aquesta terra, que diuen estimar tant?

Qui no'ls diu que s'agafi l'essencia d'aquest mancament catalaníssim i s'abrandi contra ells i contra la mancomunitat?

A mes d'esser la conducta seva, censurable per la passivitat que demostren tenir per les coses de la terra nostra, ha sigut poc previsor ja que ells, estiguent com estánt les coses a Girona, havien de preveurer que la no asistencia d'ells i llurs families al Teatre Principal, s'havia

de comentar, s'havia de retreure alguna vegada.

Pensin bé els catalanistes i tot Girona, tots els catalans i mirin d'esmenar la falta i que quand una altra volta vingui companyia catalana, omp'enin el Teatre, per a segellar amb la seva presència i picament de mans l'amor al nostre Teatre, als nostres artistes, a la nostra Catalunya

Aixís serem dignes de Ella!

LA REDACCIÓ.

ELS NOSTRES SPORTMANS

En ROCA, el notable defensa del Strong F. B. C.

EXTRA- GANDIES

DER a un pobre, habitar al carrer de l'Argenteria.

Haber-hi un oculista al carrer de Santa Llucia.
Sentir-se débil al carrer de la Força.
Un republicà visquent a la Cort-Reial.
No poguer fer escudella al carrer de les Olles.
Batre la lluna al carrer de Mitj-Dia.
Sentir calor al carrer de la Neu.
Esser prés a la Rambla de la Llibertat.
Aixecar un cementiri al carrer de Vista-Alegre.
Posar el Banc d'Espanya al carrer del Perill.
Tenir intencions diabòliques al carrer de l'Angel.
No haber-hi llac al carrer de Banyoles.
Negar-se al carrer de la Barca.
Morir-se de sed al carrer d'Aveuradors.

Cercar repòs al carrer de Calderers.
Convertir en desert al carrer de l'Albareda.
No trovar faves el carrer de les Hortes.
Badallar al carrer de les Mosques.
Viatjar amb carreta al carrer del Carril.
Per a un heretje, tenir el pis, al carrer de les Beates.
Utilitzar brújula al carrer del Nort.
No agafar pardals al carrer de les Ballesteries.
Per un retrógade viurer al carrer del Progrés.
Posar una escola laica al carrer de Escolapia.
No haber-hi drapaires al carrer de Ferreries Velles.

Anar a cassera visquen al carrer de la Llebra.
Cercar la quadratura del cercle al carrer del Pou Rodó.

Viure un carlí a la Rambla d'en Pi Margall.
No fer petons al carrer d'en Besadó.
No trovar el Quixot al carrer d'en Cervantes.
Constipar-se al carrer del Bell-Aire.
Tenir basca al carrer de Sant Josep.
Viure un aigüader a la Plaça del Vi.
Estiuejar a la Torre..... Gironella.
Per a una llevadora viure a la Plaça de les Bernardes.

Hostatjar-se un pagés al carrer dels Ciutadans.
Per Corpus, no trovar flor, al carrer d'en Ginesta.
Rentar vidres amb l'Escala d'en Mora.

MUSICA

Sentim un goig immens el poguer donar la nova de la vinguda en aquesta ciutat (l'any vinent) de la orquestra sinfónica de Madrid que tan lloers está rebent arreu on fa sentir el seu art.

Manifestacions de bellesa com aquestes no s'en poden fer cada dia ja que a mes de no trovarse facilmente artistes tant comprenetats amb el seu art, tampoc's trova qui vulgui afrontar l'empresa d'una tant grossa cosa i quasi sempre queda en projecte, no arriban mai a la realitat, per més voluntat que un hi tingui.

Felicitem als que s'han constituït empresa i que s'ens diu son els Srs. Sorribas i Torres i desitgem que l'exit moral i material els sigui un estímol per a poguer-nos portar altres artistes de valua.

—

L'Orfeo Catalá, la mes gran massa coral del mon, la mes disciplinada, la mes refinada, la mes artista, ha obtingut a París i Londres, quatre exits esclatants i definitius en els quatre concerts que a donat; dos a París i dos a Londres.

Els crítics mes exigents han aplaudit sens reserves al Orfeo Catalá i al seu mestre en Lluís Millet,

dient que una cosa, semblant sisquera, no l'havien oït mat.

Ens sentim enorgullits d'aquets triomfs de l'Orfeó Catalá perque el nostra nom hi guanya i per que, junt amb ell ha triomfat la nostra música popular, i els nostres músics.

Anyades com aquestes desitgem al *Orfeó* i desde aquí donem una forta abraçada al seu director En Lluís Millet, anima de l'*Orfeó* i gloria de nostra terra.

L'èxit ha sigut complert perque fins ha arribat a la sardana; els crítics han quedat sospresos de la dolcesa dels cants del tenor i el tiple i han fet grans elogis dels conjunts i de la música hermosament interpretada.

Una altra felicitació dons a la orquestra de Peralada i que el planté d'aquest any dongui bona fruita!

AIGUA-FORTS

ELS dotze concellers que formen majoria dins a càla Ciutat troven que l'Ajuntament de Girona es poc per a ells, i aixís com que el seu cap desitja més i vol treballar més, han acordat fiar-se als assumptes de la Diputació.

Pero com que a la Diputació son mascles els hi han donat una cossa qu'els han deixat mitg blaus.

Es alló, un paper ridícol por *meterse en camisa de once varas*.

EL nostre *Brusi* demana que's posin bancs a la Rambla. El Sr. Masó a la sessió de l'Ajuntament demanà qu'es posesin bancs a la Rambla. Hi estem completament conformes. Pero senyor Masó li demanem que vigili perque si el fan com aquell de la font del jardí de la Devesa, per l'amor de Deu, Mare de Deu, que no'ls facin.

Son de massa durada!

ENS conten una historia que no volem creurer. Diu l'*historiador* que el Ilm. Doctor Torres i Bages s'emprenrà tant, li satisfé tant les armonies del cant Gregorià qu'es cantava per els carrers de la Ciutat durant l'enterro del senyor Bisbe (q. a. c. s.), que va demanar qui era el mestre de Capella.

I diu, sempre l'*historiador*, que li vol fer ofrena d'un *tractat d'afinament* en premi al seu faxuc treball.

Per nosaltres que li dongui; el te ben merescut.

A GAFAREM aquet dia *Ciutat Nova* de Sant Feliu de Guixols i la nova va ser i extraordinaria, al veurer imprés *Número 0*.

No sabfem tal numeració, però, demanem als redactors del estimat confrare que arxivin els exemplars, ja que d'aquí molts anys pot valguer una millonada per ser un cas únic i curiós.

A QUEST any els gegants ens han ofert una novitat. La gegantesa (comensem per el sexe dèbil) ha mostrat al públic una cabellera verda d'un deplorable mal gust i una cara rosada i barnitzada d'un pitjor mal gust encara.

Es veu que això del gust no es cosa dels nostres edils.

El gegant ha sortit ros, es clar! Com que nostre Batlle te la barba rossa d'un ros d'or, va volguer que el gegant no fos menys.

Por todo lo cual els gegants d'aquest any han perdut tot l'aire dels tradicionals gegants del temps dels nostres avis.

Que hi farem!

PREUADISSIM senyor Batlle; vos que'n sou molt primirat tan en les qüestions d'higiene com de gust, de la Ciutat, hauriau de parar compte amb les queixes que se us fan, desde algunes de les planes dels diaris casolans, puig d'entre elles ni ha alguna que ve mereix, ven mirat, atendre-la amb tota cura però, ha de ser-ne aviat

Caldría fer vigilar pel municipal de punt la novella clavaguera, que hi ha'l riu, no gaire amunt, dons, tan els grans com els xics la converteixen ¡ben cert!, si tenen algún *fatic* en un ver café-concert i els veïns a pesar seu quant ne surten al balcó si no es de bella nit han de veure la funció

* * *

Els industrials que tenen la botiga a algún carrer aont l'auto de Banyoles hi passa sempre corrent, quant ne plou una miqueta están la mar de *contents* car es troven que'ls hi pintan les portes, per cap diner,

i fins els trajos hi guanyen,
dons la *gracia* del chauffeur
fa que les rodes es cuidin
d'estalviar el tintorer

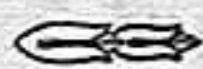
* * *

No es costum d'aquesta casa
lo parlar amb serietat
pro si una volta ho reclama
alguna necessitat
llavors deixem la barrila
i ens posem del tot formals.
Mes, ai d'aquell que rellisca:
i de nosaltres no fá cas,
ja pot dir que te per rato
el mocador sota'l nas.

LA processó ens ha donat a conèixer que quant
plou no tot creix. Que ho digui sino la calva
lluenta d'aquell senyor *comissari regi* que portava un
penò o una bandera.

Perque sempre li havíem vist la clepsa molt po-
blada i aquell dia resultava que havia menjat molta
pilota.

LEGIM en *El Noticiero Universal* la resenya de la cur-
sa de braus que's va donar el passat diumenge
en la plaça El Sport de Barcelona.

«COGIDA DE CHANITO»

Chanito brinda el toro á Fuentes y torea emba-
rullado porque el toro no acude á consecuencia de su
defecto de la vista. Se perfila dos veces y al tirarse
es enganchado por la rodilla y recogido por el muslo
izquierdo cerca de la ingle.»

En arribant aquí, tu, llegidor t'imagines una es-
cena esgarrifosa; els homes retirarse de la plaça amb
la cara compungida per l'esferidor espectacle i les
dones tapanse la cara i xisclant i desmaiante,
¡horror!!

Pro ves llegint, amic;

«Deja una estocada contraria que basta. Ovación
y oreja. (Chanito fué conducido á la enfermería).»

I ahora que'l públic eridava *mas caballos, mas ca-
ballos*, doncs volia veure mes ventres oberts amb les
tripes penjant, era ficat a la porta de la enferme-
ria aquest *parte facultativo*:

«Presentaba una herida en el muslo izquierdo cer-
ca de la ingle, de seis centímetros de longitud, cinco
de profundidad y cuatro de anchura, de pronóstico
grave. Si le hubiera penetrado un centímetro mas,
le habría interesado la femoral causándole la
muerte.»

Tenia tota la raó aquell qui deia que quán es ce-
lebra la *Fiesta Nacional* hi han tres besties, el toro (la
mes noble) el torero i el públic.

POTINS

DE Sant Feliu, enguany
ens ha vingut una gen-
tilesa.

Les processons, les amigues, la familia, deuen
haberla portat entre nosaltres i nosaltres n'estem
joiosos de poguer admirar-la, de poguer tenir-la aquí
tot i pensant amb aquella terra de les festes majors
i enjogassades.

Es una Conxita bruna d'ulls penetrants.

La Rambla, el nostre boulevard, la te per reina i
no es pas gaire lluny del pont de les Peixeteries que
un si encanta desitjant una mirada.

Aurea Corridora

A M E R

Combinar aquestes lletres de manera que don-
guin el nom, apelli do i professió d'una xamosa nena
gironina.

EL Corpus enguany, ha sigut una total brotada de
Primavera; ens ha portat la moda femenina: els
berrets, els trajos, les polacres, els escots...

Balcans endomassats, ginesta—aquella olor de
ginesta ens encisava—i un esclat de joventud, uns
rams de flors que tots els balcons n'eren plens i que
no sabem si dir-les-hi *roses, clavells, amapolas o gardenies*.

Mes eren flors i boniques i eren com un *bouquet*
en el qual la fragancia i el color de les unes alegra-
ven la fragancia i el color de les altres.

Hem dit que ha estat un esclat de Primavera i
ens hem quedat curts. Una Primavera si que l'era,
però com mai, plena d'esplendor, de coses hermoses,
de sonriures deliciosos.

La Primavera ja ha fet entrada després de les
piujes aborribles i ara sols ens falta que l'esclat sigui
complet, que les sardanes vinguin a colles i que la
calor es faci sentir.

I després ens en anirem a Bagur, a Palafrugell,
a Tordera, a Malgrat, a Roses o a Calella, a esperar
l'ivern aquest dolç ivern de Girona que nosaltres
voidríem com l'any passat amb força neu per a no
haber d'envejar a la petita Suiça el traje de Sport
lluís per les damiselles gracioses.....

J A tenim entre nosaltres, ja ha arribat feliçment el
temps de les sardanes; ja habem saborejat les no-
tes dels *teïors* i *tiples* i ja hem frissat al oir el cant
rossinyolesc del fluviol.

Ademés la nostra joventud ja ha ballat la sarda-
na i la primera d'aquestes ha sigut dansada i punte-
jada exelentment per les nostres *very pretty* i els nos-
tres *dandys*.

La que nosaltres hem vist era o semblava la sardana ideal, ja que tuta ella estava formada per lo més xic de nostre *grand monde*.

La Carmela, la riallera Carmela, amb el jove metge; la Maria Lluisa rient i jogant amb el seu admirador que a hores d'ara deu esser ja en terra africana; la Pilar, l'elegancia per exelencia, flirtant amb en Venturita; la seua germana la Dolorettes rient de l'Eliodoro el pollo de mes sort i més conquestes fetes; la Lola aquella rossa ingénua, amb el seu *conqueridor*; aquella nena castellana qui parla diàriament el català i que sempre compra AIGUA-FORTS, amb el seu *bizarro*; el nostre caricaturista Zanón que estava pensant amb la seva *prenda*; encare hi havia dos germans de es dues germanes, els eternals estiuejadors a Tordera; el capitá metge, els fills del General un dels qui, es veia d'una hora lluny que n'havia après a Torroella i encare més i més...

Ja vos diem que era la sardana de més distinció, la que hi havia lo milloret de Girona, que per molts anys visqui.

SANT Feiü i Santa Coloma ens han invadit de nenes hermoses. Hem tingut el plaer de veurer a dues germanes de la Patria de la *Comarca Selvatana*, que si l'una es encantadora, l'altre encisa i atrau. La veritat, si ens donguessin a triar ens veuriem envoltats en un verdader conflicte; perque si l'una te els ulls bonics l'altre te una boca [deliciosa, si l'una es bonica, l'altre es escultural i la veritat per triar de l'una a l'altre, no voldriem que de l'elecció en sortís una injusticia ni encontra de l'una ni en contra de l'altre; no voldriem equivocarnos.

Senzillament, ens quedariem amb les dues.

M'en vaig cap a la Plaça del Grà, tot i portant un feix de diaris i paper a la butxaca de l'americana, un estilograf i un llàpiz. Arribo a la Plaça del Grà i pujo uns quants esgraons fins a arribar al primer pis. Pico i em surt la Pilar, una nena, encara ben nena, molt bufona i aixerida; en la cara li conec com me tiraria de bon grat la porta pels nasos; pero tot seguit demano per la senyora, per la *principal*. (Es mes fi que mestressa).

—La Sra. Victoria es aquí? Podria véurela?

—Esperis un moment, diu riallera.

Mentres espero s'en figura l'escena que hi haurà quand aquesta aprenenteta simpática ho digui a les amigues, les oficials. Quina cara posarán, valga-m Deu!

I estic pensant que li dirán que escolti lo que diem; segurament per una escletxa o pel forat de la clau li feran escoltar la conversa. Callo; sento passos que s'atancen.

—Deu la guard?

—Deu el guard, passi, passi; vosté dirá. (I m'acompanya al *recibidor*; allí hi veig coixins d'agulles, catàlegs de modes, troços de seda ect.)

—Ja veurá, l'obligació em porta a casa seva; soc de la redacció de AIGUA FORTS i vinc.....

—Comprenc perfectament; vosté escull el meu taller per camp d'operacions. No senyor no; no hi entrarà al meu taller.

—Senyora! Si no vull entrar al seu taller; vull que vosté em digui el génit de les modistes, lo que fan lo que enraonen....

—Dispensi, dispensi; de cap manera. Que dirien els seus papas. No, no; no pot ser.

—El seu taller es el que s'emporta les mirades; es un dels millors de Girona, per aixó li prego em digui alguna cosa, una suptilesa que no pugui molestar, pero jo sab,... tinc l'obligació de no sortir d'aquí sense una informació complerta i detallada.

—(I ara aquet beneit, potser voldra manar a casa meva).

—Vosté compendrà que es el meu ofici.

—Ofici jiu. ¿I per aixó el paguen, fer tafenejar d'una banda a l'altre?

—Dispensi; vosté no compren el gran interés que Girona sent per la nostra revista; tothom la llegeix.

—Oh! aixó si que ho crec. A casa venen de quinze a vint jovenetes i el dilluns de la seva revista al *menos* en veig de vint a vint i cinc exemplars.

—Veu? aquí pot veurer lo que es la premsa: les noies s'eduquen llegint...

—Si tot lo que vulgui.

—Be; vol dirme alguna cosa, encara que per vosté no valgui la pena?

—No puc; no puc de cap manera (Pausa).

—I escolti, m'han dit que la *Rosita* es la gran oficiala, veritat?

—Si es cert i que no es *menos* cert que la tenen enfadada els d'AIGUA FORTS.

—Ja ho sabem; pero sense raó. I digui es traçuda veritat, ella es elegantísima.

—Si; ella es la que fa i desfá, la que imposa la moda; s'entent sempre baix la meva direcció.

—Ho! ja, ja! (En aquet moment vaig sentir unes rialles i uns passos de punteta que venien cap a nosaltres).

I digui parlen molt dels joves quan son aquí al taller?

—Ja veurá vosté vol saber massa i no vull dirli res.

—No, si es tant poca cosa; compendra que no es de creurer que s'estiguin amb la boca tancada.

—Es clar que no. Totes enraonen discretament i si parlen, de qui ho han de fer sino dels joves. Elles en son i.....

—Veu lo que li deia. Deuen fer correr l'estisora d'entant entant, que si aquell es aixís, que si el d'allá es...

—Ay! no senyor no; no parlen mai de res de mal.

—No si ho crec i ni ho puc pensar-ho; si totes son tant rialleres.

—Si veu aixó si, riuen molt.

Devegades quant algú passa per aquí baix fent l'os totes riuen.

—Es clar, la joventud, els pocs anys.

—No ho cregui. Les noies son molt entenimentades fins ja parlen de casaments, de ferse roba blanca, de quant tinguin un nen...

—La joventud, la joventud. Però vosté es deu imposar, perquè aixó priva de treballar.

—Ca! Mare de Deu! Ho he provat de fer el serio pero no puc; comensen a riurer per sota el nas i tot s'acaba amb una rialla franca.

—La joventud es aixís alegre.

—No's pensi ja n'hi ha alguna deserosa, la Rosita per exemple.

—Aixó si, vosté te un floreig de nenes que valen la pena.

—Sí; no ho nego que n'hi ha de boniques. La María i la Lola que son unes morenetes gracioses i la María de cara rosada que quasi sempre van juntes; després hi ha la Carlota aquesta nena rossa i amable i l'Adelita que te perduda la Xaveta de més de quatre joves.

—Ho; es molt gentil l'Adelita.

—Ja ho crec; no's cregui la presumidota de la seva germana será igual; aquesta Lolita inquieta i enjogassada; després hi ha la Josefa l'amiga de la Magda que deu n'hi do!

En tinc una de més riallera; la petita Matilde sempre parla rient.

Encara en venen més; una Siseta rossa del Pont una Conxita també rossa qu'es molt boniqueta, una altra rossa qu'es diu Mercedes que totes tres formen tres gracies ..

I en venen més encara; la Solita que varen posar als AIGUA FORTS i més i més.

—Pero vosté no vol fer el favor de dirme lo que fan, que diuen, que critiquen.

—Ah no senyor de cap manera; jo no puc dirli res d'elles.

—Pero no sigui aixís.

—No senyor no; hem quedat que no diria res i res li dic.

—Tingui compassió de mi; qué dirán els meus companys. En tractarán de timid...

—No se que dir-li—Ho sento molt pero...

—Si vamos que m'en puc entornar a casa.

—No tant, si vol veurer alguna cosa estic a les seves ordres.

—Grans mercés li estimo molt jo soc *aigua dé* (del vi dolent).

—No faci compliments.

—No senyora, no.

—Va dispensi pero al taller hi faig falta li dic: ho sento molt.

—Be que hi farem. Passi-ho bé.

—Passi-ho bé.

—Vaix baixar l'escala i quan a fora els meus

ulls anaren vers el balcó aquell del taller, varen trovar-hi unes cares hermoses plenes de curiositat.

Volien veurem!

Tocaren les campanes el mig dia i vaig esperar la sortida. Primerament la *María*, la *Lola* i l'altre *María* juntes; després la *Carlota* i la *Adelita*; tot seguit la *Lolita* que amb un mirall a la mà anava posant-se bé els cabells tot baixant l'escala; després la *Josefa*, la *Pilar* i la *Matilde*; seguien la *Siseta*, la *Conchita* i la *Mercedes* després la *Solita* i per últim la *Rosita* que caminava sola cap a casa seva.

Allí devant fent el vermouh vaig veuer-hi un jove estudiant de Sta. Coloma, que asseguraria esperava algún colomet del carrer Nou.

Es tot lo que podem dir d'aquest taller de modistes i la veritat tot i la mestressa no volguert dir res em sembla que ho va dir tot.

Per alguna cosa hi han bons periodistes!

R.

ULTIMA HORA

La sessió d'avans d'ahir al Ajuntament va ser una verdadera orga de gats.

Els crits, les paraules de doble sentit, els punys enlaire, i les qüestions personals hi abundaven; semblava talment un safreig.

Ja ho deia un senyor que hi havia allí dins.

Jo, de l'arcalde faria pagar entrada perque de funcions com aquesta no'n donen totes les companyies.

De les Mancomunitats.

El senyor Tuyet pren café a càn Norat cada dia al vespre.

Sense comentaris.

Seguint l'Apostolat, el Sr. Furest dimars dona una conferencia a S. Feliu de Guixols.

El tema? La seva deria. La gimnástica respiratoria.

I veureu com el Sr. Furest es trovarà a les portes de la mort (li desitgem mil anys de vida) tot i anant pregonant les ventatges del seu mètode.

Fa setmanes que llegim el següent anunci:

«Hace falta para la imprenta de este Diario un buen aprendiz adelantado que esté en condiciones para ser oficial».

¿No aniria millor, encara, que posseís estudis superiors i se trovés en condicions de ser redactor-quefe?

El saber mai ocupa.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera

MPREMTA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TON

ANTISSEPTIC

per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAÇOS DORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Slach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i LlapartCiutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borsa

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbá, 88. Interurbá, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Carles & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines, Aparells, Plaques, etc.

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &

Saó de Modes

RAMBLA, 29

La Launeria d'en

Ramon Boix

es trasllada al

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu · Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Narcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA